

**Toto je štvrtá časť príbehu.
Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!**

VŠADE DOBRĚ, V CHALÚPKE PRI LESE NAJLEPŠIE

V Grécku bolo nádherne. Kúpali sme sa v modrom mori, chodili sme na výlety, boli sme aj v mestečku na trhu a tam bolo vecí! Keď sa dovolenka skončila, tešila som sa domov. Chýbali mi Malina a Buchta. Teraz vám všetko, čo sme po príchode zažili, opíšem ja, opica Škorica. Dobré počúvajte!

V Bratislave na letisku nás víтали Malina, Buchta a ešte jedna staršia pani. Mala krásne biele vlasy a volala sa Babihanka, v skutočnosti Hanka, a bola to Emina stará mama. Malina ju od malička volala Babihanka. Vraj nás, vlastne Malinu, Buchtu a Tyčku, pozývala na chalupu do Liptova pod Tatrami. Paľo a Ema už boli zbalení, všetko mali v aute a čakali iba na Jura.

„A čo ja?“ opýtala som sa smutne.

Malina totiž Babihanke zatajila, že by rada pozvala milú malú opičku, teda mňa. Predsa len, Babihanka je staršia dáma, ktorá hovoriacu opicu nikdy nevidela. Ema dúfala, že ju očarím a nebude protestovať.

„To je opica Škorica. Vyskočila z rozprávkovej knižky a vie kúzliť,“ zoznámila ma so starkou. Babihanka najskôr namietla. Vraj pozýva deti, nie celú zoologickú záhradu. Keď však zbadala môj nešťastný výraz, vzdychla: „Čo mám s vami robiť? Vezmite teda opičiaka so sebou.“

„Som opica Škorica a nie opičiak, Babahana!“ ohradila som sa.

„A ja nie som Babahana, ale Babihanka,“ odvetila urazene.

Našťastie Jurova mama hádku rýchlo ukončila: „Viete čo? Nestojme tu pred letiskom a poďme k nám. Pri kávičke a malinovke si všetko povieme.“

„A pri buchtách! Sama som ich napiekla,“ usmiala sa Babihanka a nasadla do auta. „Tak už poďte. Ideme!“ zavelila a naštartovala motor. Jurov otec naložil všetky naše kufre a vydali sme sa v ústrety ďalším dobrodružstvám.

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

**Toto je štvrtá časť príbehu.
Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!**

Tak a teraz preskočím jedenie tých najlepších buchiet na svete, nové balenie kufrov, cestu do Liptova a všetko vám porozprávam od chvíle, keď sme vošli do drevenice, v ktorej bývala Babihanka.

V kuchyni stála krásna veľká pec, v ktorej sa kedysi piekli chleby a iné dobroty. Babihanka nám povedala, že ak sa poriadne rozkúri, nikde inde na svete neupečiete hus ako v nej. Steny zdobili maľované kvetinkové hrnčeky, v oknách viseli vyšívane záclonky a na stene nap stolom biela, tiež vyšívaná látka, s nápisom **KDE SA HOSPODÁRI, TAM SA DOBRE DARÍ.**

Tá kuchyňa bola ako z rozprávky a všetci sme si ju s úžasom obzerali. Babihanka nás pozvala ďalej, do Veľkej izby, ako ju volala. Bola naozaj veľikánska. Stáli v nej tri postele a na nich boli pekne ustlané obrovské periny.

„Fíha! Nikdy som také periny nevidela. Ved' sa pod nimi ani nepohneme,“ povedala som.

„To sú periny z husiaceho peria, takými sme sa kedysi prikrývali. V noci sa v chalupke nekúrilo, napriek tomu nám v zime bolo pod takou perinou vždy teplučko,“ vysvetlila nám Babihanka.

„Ak to ste mali aj v zime vypnuté radiátory?“ čudoval sa Buchta a Emina stará mama sa začala smiať. „Kdeže! Tu nijaké radiátory nie sú a nikdy neboli! Chalupa tu stojí už dvesto rokov. Tomu všetkému, čo vidíte okolo seba, sa vraví ľudová kultúra a tradícia.“

Tak z toho som múdra nebola a to som vzdelaná opica. Aká kultúra? Počula som o kultúrnom lete, to sa v meste premietajú filmy a hrá sa divadlo, poznám kultúrne jedenie, pri ktorom slušne jeme príborom, ale tomu, čo povedala Babihanka, som veru nerozumela.

„Tradícia, to sú zvyky, ktoré sme sa od detského veku učili od rodičov a tí zasa od svojich rodičov,“ poučil anás Malina.

„Tak sa dedí kultúra, z rodičov na detí, však, Babihanka?“

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

**Toto je štvrtá časť príbehu.
Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!**

„Presne tak,” pohladkala vnučku po hlave a otvorila tretiu izbu. „To je moja spálňa. Tu som najradšej. V tej vyrezávanej truhlici mám uložené staré kroje po rodičoch. Neskôr vám ukážem. A toto, hádajte, čo to je?” usmiala sa na nás a ukázala nám zvláštny predmet, ktorý pripomínal vázu na kvety. „To je predsa váza,” pokrútila som hlavou. „Veď to vie aj každé malé dieťa.”

Babihanka zobrala zápalky a tú moju vázu zapálila.

„Jéj, to je lampa!” zvolal Tyčka. „Tú vlastne poznám, volá sa petrolejová. Kedysi sa ňou svietilo, keď ešte nebola elektrina.”

„S tou petrolejkou opatrne!” varovala nás Babihanka. „Práve takáto lampa bola najčastejšia príčina požiarov v chalupách. Stačí o ňu zavadieť, lampa spadne, petrolej sa rozleje a hneď to tu celé horí!”

Ešte to ani nedopovedala, keď sa vonku ozval krik: „Horíííí!”

Bežali sme pred dom. V diaľke, na konci dediny, z jednej chalupy do výšky šľahali plamene a k oblohe stúpал čierny dym. Všetci sme sa tam rozbehli. Kďže mám štyri labky, bola som tam prvá. Okolo chalupy stáli ženy a deti, muži naberali z potoka do vedier vodu a vychrstli ju na plamene. Oheň zasypal, ale nič si z tej vody nerobil. Ako keby sa s ňou iba hral. Plamene šľahali čoraz vyššie a ľudia museli ustúpiť, teké pekeľné teplo bolo pri tej horiacej chalupe.

Keď k nej dobehla Babihanka, Malina, Tyčka aj Buchta, už som mala predné labky vysoko nad hlavou a tíško som odriekela: „Čáry-máry, ľáry-fáry, bum!”

Teda, musím sa pochváliť, podarilo sa mi úžasné kúzlo! Kde sa vzal, tu sa vzal, rovno nad chalupou sa objavil tmavý mrak a priamo na šľahajúce plamene sa spustil taký lejak, aký určite ešte nikto v tej dedine nevidel.

Nikde inde nepadla ani kvapka. Oheň syčal a hneval sa ako rozzúrený kad, keď ho chytia za hlavu. Metal sa, bránil sa, ale márne! Netrvalo dlho a nebezpečné plamene sa zmenili na biely dym.

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

PRÁZDNINY S OPICOU ŠKORICOU

S15
T4
L2

Toto je štvrtá časť príbehu.
 Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

Čierny mrak v tom okamihu zmizol. Bolo po daždi aj po požiari. Drevená chalupa bola síce ohorená, ale oheň ju zničiť nestihol. „Hurá, podarilo sa!“ vykrikla som a Malina mi zašepkala do ucha: „Škorica, bodaj by si vždy iba takéto kúzla robila. Vďaka tomuto si zachránila kusisko ľudovej kultúry.“

„Kurnikšopa, antilopa, veď ja viem!“ pochválila som samu seba. „To bola riadna kucapaca, však!?“

Všetci ľudia si ma s úžasom prezerali. Tak ako Buchta vyvalovali oči na mňa. Neostávalo mi nič iné, iba sa im predstaviť, a tak som začala tancovať a spievať:

„Ja som tá opica,

opica Škorica,

opica Škoricová.

Taký kožuštek,

ako má Škorica,

nijaká opica nemá!”

Nechcem sa chvastať, ale stala som sa veľkou atrakciou. Už viem, čo to slovo znamená. Atrakcia je niečo, čo všetci obdivujú. Veľmi sa mi páčilo!

„Nie si, Škorica, trochu nafúkaná? Pozor, aby si nepraskala!“ poznamenal Tyčka a to ma veľmi nahnevalo. Čo si ten Juro dovoľuje?

„Kurnikšopa, antilopa, iba mi závidíš, že som atrakcia!! Len sa pozerať, čo ešte dokážem!” Práve pri nás pribrzdil traktor a ujo ktorý v ňom sedel, sa chystal naviezť zhorené trámy a chalupy na kopu. Vyskočila som na traktor, že mu pomôžem.

„Jáj, odkiaľ sa tu vzala tá gorila?“ vykrikol traktorista a utiekol do poľa.

„Aká gorila?” To ma teda urazilo. „Ja som predsa hrdinská opica Škorica!” zvolala som a trúbila som naňho, aby sa vrátil späť a ospravedlnil sa mi.

Babihanka len pokrútila hlavou. „Teda, Škorica často takto vystrája?”

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

PRÁZDNINY S OPICOU ŠKORICOU

S15
T4
L2

Toto je štvrtá časť príbehu.
 Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

„Veru často,“ vzdychla Malina a ja som sa trošičku zahanbila. Unavení sme sa vrátili do Babihankovej chalupy, a skôr než sme si ľahli do vaňavých postelí, napísala som si zopár poznámok.

*Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!
 Poznámka môže byť:
 pojmová mapa
 tabuľka
 kresba atď.*